

MARTIN ŠTEFKO
MRTVÉ ŽENY

2020

NAKLADATELSTVÍ
GOLDEN DOG

MRTVÉ ŽENY

Text © Martin Štefko, 2019

Grafické zpracování obálky © Michal Březina, 2020

Podklady pro fotomontáž: pixabay.com

Korektury: Lucie Peřinová

Sazba: Michal Březina

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog

v roce 2020 jako svou 18. publikaci

Urbinská 141, 381 01 Český Krumlov

www.goldendog.cz

1. vydání

Vytiskla TISKÁRNA PROTISK, s.r.o.

Rudolfovská 617, 370 01 České Budějovice

www.protiskcb.cz

ISBN 978-80-88067-90-0 (PDF)

ISBN 978-80-88067-91-7 (EPUB)

ISBN 978-80-88067-92-4 (MOBI)

SMRT NA KAPVERDÁCH

Hank Giorgio shlížel z útesu, klenoucího se nad dlouhou pláží, na moře, které se neustále vlnilo. Jako kdyby se nikdy nemělo zastavit. A také se nezastavilo. Na Kapverdských ostrovech neustále foukal vítr. Ani ten neměl nikdy umlknout. Šeptal svou táhlou píseň o tom, že je tady déle než všichni lidé a bude tu déle než každý, přes koho se převalí. Moře bouřilo stejně jako Hankovy myšlenky. Převalovaly se přes sebe a zaplavovaly jedna druhou. Drtily se navzájem. Hank si je potřeboval urovnat, protože jinak nový případ nevyřeší.

Bral vraždu jako další výzvu. Stejně jako svoji roztěkanost a neschopnost se koncentrovat. Nová situace, nový úkol, nové prostředky, jež bude muset pro vyřešení využít.

Shrnul si, co věděl.

Mladý pár cestoval na ostrov na svatební cestu.

Přiletěli ve čtvrtek odpoledne.

Ubytovali se v hotelu.

Užívali si dovolenou.

V sobotu po sedmé se chystali na večeri.

Na chvíli se rozloučili a ona zmizela. Ten večer se nevrátila na pokoj.

Druhý den se také neobjevila.

V pondělí ráno ji našli nahou na pláži. Mrtvou. Měla proříznuté hrdlo. Směšně archaický způsob zabití, ale stále velmi účinný. Na pláž musela připlout s rozbřeskem, ještě na ní nezačali hodovat krabi a další havěť.

Hank se k tělu dostal časně, ale moře smylo mnoho stop. Až na rozšklebenou jizvu na krku

a pohmožděniny na břicho a stehnech. Přirození měla znetvořené. Krvácivé zranění pohlavních orgánů přilákalo ryby. Naštěstí nemohly tělo okusovat dost dlouho, aby ženu více ohlodaly.

Detaily o způsobu úmrtí objasní pitva, i když Hank pochyboval, že koroner odhalí něco nového. Žena byla unesena, bita, znásilněna, podle krvácivého zranění vagíny předsmrtně, a následně podříznuta. Poranění v koutcích úst svědčila o použití roubíku. Na klidném ostrově se v sezóně najde dost uší, které poslouchají.

Hank nepochyboval o tom, že se jedná o čin zkušného zabijáka. Vrah a násilník si ženu vyhlédl jako náhodnou oběť, ale podle určitého vzorce. Nedokázal odolat. Svázal ji. Znásilnil. A zabil.

Detektiv se nacházel v letovisku s velkou výměnou osob v rámci cestovního ruchu. Dobře věděl, že má zásadní problém – vrah může být dávno pryč. Odletěl včera a už si v klidu hoví doma. Hank se přesto nemohl vzdát. Musel se pokusit přijít na to, proč byla vybrána právě tahle oběť. A pak snad zjistit, kdo ji zabil.

„Ehm, pane Giorgio?“ vytrhl Hanka z přemýšlení hlubší ženský hlas.

Otočil se na statnou černošku. Vlasy měla v dredech svázané do ohonu, na sobě uniformu místní policie. Marina Alves se stala velitelkou policie na malém ostrově, i když její jméno a přízvuk říkaly, že se na ostrově nenarodila. Ač měla pleť tmavě hnědou, její jméno naznačovalo portugalského otce. Přízvuk potvrdoval, že vyrůstala v neanglicky mluvící zemi, ale její skvělá znalost jazyka naznačovala, že studovala víc jak šest tříd, které jsou na ostrově dostupné. Hank pochyboval, že se Marina na Boa Vistu dostala za odměnu. Na taková místa se lidé odklízí. Anebo si je vyberou z rodinných důvodů, o čemž Hank pochyboval.

Marina neměla snubní prsten a rodiče žili podle jejího původu jinde.

„Dobrý den, Marino,“ usmál se, ale jeho výraz byl čistě zdvořilostní.

„Chtěl jste, abych se za vámi stavila, až budu mít pitevní zprávu.“

Kývnutím potvrdil, že to skutečně chtěl.

„Tohle není standardní postup,“ ujišťovala svého amerického kolegu.

„Doufal jsem, že se s Interpolem domluvíme na spolupráci. Je tu riziko, že se jedná o sériového vraha.“

Marina našpulila rty a postavila se v celé své skromné výšce. Tmavé kalhoty a košile stejné barvy, jakési propojení černé s tmavě modrou, nemohly zastříit její ženskou postavu, široké boky a výrazná nadra.

„Nemyslela jsem,“ pomalu pronášela slova, „že je problém v naší spolupráci, budeme vás vést jako konzultanta.“

„Doufám, že vás ujistili o mých kompetencích. Můj věk je lehce zarážející, ale—“

Přerušila Hankovu argumentaci: „Pane Giorgio, uvědomujete si, co řešíme za případ?“

„Samozřejmě. Brutální vraždu, spojenou se znásilněním a mučením.“

Marina Alves si Hanka prohlížela, ale jeho obličej vyzařoval jen klidnou strnulost. Nakonec se přiměla vyslovit: „Já vím, o jaký trestný čin se jedná, pane Giorgio.“

„Oběť si zaslouží, aby se pachatel našel.“

„Vždyť oběť je vaše žena!“

Hank stiskl rty. Z úst jiné osoby zněla pravda kručeti než nevyslovená v jeho hlavě.

* * *

Přiletěli na ostrov Boa Vista ve čtvrtek odpoledne. Sandra vybrala africkou destinaci proto, že alespoň jednou v životě chtěla okusit jiný kontinent než americkou domovinu. Neletěli hned po svatbě. Hank měl povinnosti v práci. Řešili případ Fotografa, který hrozil přerůst v Hankovu Nemesis. Detektiv se v jednu chvíli dokonce sesypal. K odhalení pachatele stejně nedošlo. Případ je zavedl do slepé uličky a Hank neměl jak pokračovat. Svatební cesta se nabízela nejen jako naplnění slibu novomanželce, ale také jako způsob odpočinku, získání nových sil, hlavně duševních, jež na Fotografovi vyčerpával ve velkém. Kapverdy nabízely odříznutí se od velkoměstské džungle. Hned přílet domněnku potvrdil. Klesání letadla je z mraků a mlhy přeneslo do krajiny, kde téměř nic nerostlo, do krajiny, kde si sucho podávalo ruku s deštěm. Na vyprahlou půdu dopadal v až bolestivých úderech a během chvíle ji proměnil v promočenou a rozbahněnou. Přílet neodkryl jen zemi, která z písečné přecházela na kamenitou, vulkanickou a následně i v zelenou, na malých územích porostlou. Vynoření se z mraků odhalilo také chudá obydlí roztroušená jako figurky na šachovnici před koncem partie. Žádné honosné domy, ale cihlové či plechové chatrče bez pořádných střech.

„To vypadá dost uboze,“ pronesla Sandra, když se naklonila přes Hanka a shlížela z okénka ven.

„Diora asi nehledej,“ reagoval.

„Na letišti v duty free určitě bude.“

Přistávací plocha představovala zajímavý úkaz. Jak se později dověděli, každý vzlet a přistání jsou malým zázrakem. Je to dáno krátkou dráhou, která by v Americe ani v Evropě nesplnila bezpečnostní nároky.

S jejich přiletem přestalo pršet. Když vystupovali, zasáhl je vlhký mořský vzduch.

„Horko, co?“ konstatoval Hank, který se jinak zřejmým skutečností vyhýbal.

„Koukám, že už se potíš.“

„Věděla jsi, že se nadměrně potím, když sis mě brala.“

„Ale v mírném pásu to není tak výrazný. Ta košile by se na tobě dala ždímat.“

„Na pokoji mi ji můžeš sundat,“ mrkl na novomanželku.

„Začneme plnit manželský povinnosti hned po příletu?“

„Proč ne?“

Odbavení proběhlo bez problémů a v letištní hale si domluvili odvoz do hotelu. Když vycházeli ven, uvědomili si, jak nepatříčně letiště v porovnání s okolím vypadá. Kolem nic, jen jedna budova, jedna ranvej a potom zvlněná krajina porostlá zelení. Křiklavou zelení, která přišla s deštěm, kdy se země projasnila a po dlouhém období sucha ožila.

„Víš, co by řekl brácha?“ zeptala se Sandra, když vystoupili na asfaltku.

„Že je to prdel světa?“

Sandra nahodila oči v sloup. „Nemůžeš některý otázku brát jako řečnický? Ale jo, přesně to by řekl.“

„Co jsem měl říct jiného? Půda je tu vhodná pro palmy, pěstování ostatních plodin je hodně omezené. Většina potravy se musí na ostrov dovážet, ani pro místní tu není pořádná voda. Musí se odsolovat.“

„Ty už jsi tu byl, nebo co?“

„Ne, jenom—“

„Jenom jsi získával informace, je mi to jasný. Tak teď nasedneme do taxíku a uvidíme, jak ta prdel světa vypadá i z jiného úhlu, jo? A nemusíš mi cestou dávat

přednášku o historii ostrova. Třeba se o ní dozvím od místních. Jsem si jistá, že by mohli vědět i něco, co ty ne.“

Asfaltka je po krátkém úseku přivedla na silnici dlážděnou, pořádně kodrcavou, která už je neopustila. Dopravní situace není na ostrově náročná, aby bylo nutné cesty zpevňovat a zkvalitňovat. Místním to stačí a turisté drkotání během těch pár svezení skousnou.

„Co je tohle za stavbu?“ zeptal se Hank řidiče nikoli anglicky, ale portugalsky.

Ridič pozvedl obočí, překvapeně, trochu uznale nad Hankovým přízvukem. „Stavěli tu hotel,“ odpověděl stejnou řečí, zatímco Hank vysvětloval Sandře, na co se ptal.

„Stavěli?“

„Už nestaví,“ neupřesnil řidič, z čehož Hank pochopil, že by bylo vhodnější mluvit kreolsky, ale s kreolštinou se osobně nesetkal. I když kapverdská kreolština vychází právě z portugalského, přece jen se od sebe liší. Hank se však nemusel ptát, aby si domyslel, že nedostavěný komplex nikdy dokončený nebude, protože došly peníze. Investor se stáhl a nechal po sobě skořápky domů, kolem kterých místní chodili. Ani v nich nebydleli, protože se lokalita nacházela zbytečně daleko od města a vesnic. Přesto potkali mladého černocha, který seděl na základech, z nichž ani zdi nevyrostly, a něco soustředěně sledoval na telefonu.

„To je iPhone?“ zeptala se Sandra ohromeně.

„Ano.“

„Ten člověk nemá boty, ale má na iPhone? Kde ho tady nabíjí?“

„Nejspíš je načerno napojený na rozvody. Hotely musejí mít dobré zdroje, tak se k nim připojí, hotely to trpí a neřeší. Stejně tu moc lidí není.“

„Hm...“ řekla jen a na chvíli se se zasněným pohledem odmlčela.

„Nad čím přemýšlíš?“ zeptal se Hank.

„Že bys neměl odpověď na každou otázku?“ reagovala Sandra mírně popuzeně.

„Kdybych věděl všechno, nemuseli bychom si vůbec povídat.“

Nechala jeho slova viset ve vzduchu jen chvíli. Pak pokračovala: „Přemýšlím o tom, že jsem tu jen pár minut, ale už vím, že bych tu nemohla žít. Ta chudoba je moc vidět, a to jsme se ani pořádně nedostali mezi lidi. Naskakuje mi z toho husí kůže.“

„Seš vychovaná městem.“

„Jsem. Zvykla jsem si na luxus.“

„A co jsi tady čekala?“

„Nevím, asi ráj na zemi.“

„Ale tohle je ráj na zemi.“

„Vážně?“ protáhla pochybovačně.

„Skoro nikdo tu nežije, na většině ostrova člověka nepotkáš. Příroda je nezkažená, žijí tu druhy, které jinde nenajdeš, k pobřeží táhnou želvy, aby nakladly vejce, celý ostrov omývá oceán, a když je období dešťů, země se krásně zelená.“

„Teď je krásně zelená,“ nadhodila Sandra.

„Však také končí období dešťů.“

„Končí, nebo skončilo?“

Hank se rozhlédl, jako by podle barvy nebe mohl poznat, jak dlouho ještě bude období dešťů trvat. „Asi tě nepotěším, přeháněk si ještě užijeme. Před sebou ale máme náš hotel a jsem si jistý, že tam budeš mít všechno luxus, na který jsi zvyklá.“

„Doufám, že máš pravdu. Ale co, já si tuhle dovolu stejně užiju.“

„O tom nepochybuj. Je to taky tvoje jediná svatební cesta.“

„Myslíš, jo?“ řekla škádlivě, zatímco taxík brzdil před vstupem do rozsáhlého hotelového komplexu, kde na ně čekal pokoj s výhledem na oceán.

* * *

Marina Alves měla v ruce pouze ujištění ze Spojených států, že Hank Giorgio je prvotřídní detektiv, který nemá žádnou kriminální minulost. Přesto byly na rozbor odeslány vzorky jeho DNA spolu se vzorky z reprodukčních orgánů oběti. Na výsledky případné shody si ale počká. Vzala detektivovi otisky prstů, ale neměla je s čím porovnat. Musela se spolehnout na alibi. Několik hotelových hostů Hanka skutečně vidělo, jak v době, kdy došlo k únosu Sandry Giorgio, míří ke svému pokoji. A následně jak z pokoje vychází. Měl štěstí, že lidé v té době hojně mířili na večeri. Navíc jeho postava se snadno vryla do paměti. Ani to ale nezmírnilo Marinino přesvědčení, že její nový dočasný kolega není normální.

Hank si prohlížel fotografie. Na takovém jednání by neshledala nic až tak podivného, kdyby snímky nezachycovaly detaily Hankovy mrtvé ženy. Zkoumal každou podrobnost, jako kdyby na snímcích mohl najít něco víc, než už našel koroner. Každý obrázek si prohlížel několik dlouhých vteřin. A přitom byl sám podezřelým.

Nerozuměla tomu, koho – nebo co? – má před sebou, ale Hank Giorgio nebyl normální člověk. Žádný normální člověk se nebude dívat na fotky mrtvoly své ženy a nebude u toho klidný. Jenže Hank nebyl jen klidný, on snímky i zprávu analyzoval.

Seděli na kraji bazénového baru v hotelu, kde se se Sandrou ubytovali. Stromy se ohýbaly v silném větru, jen málo lidí chodilo kolem, zůstávali na pokojích nebo je sledovali zpovzdálí. Každý dávno věděl, co se stalo. Každý se chtěl podívat na vdovce, který na sobě nedal znát, že truchlí.

Hank se nad jednou fotkou pozastavil a pak rychle zalistoval zprávou.

„Na něco jste narazil?“

Podal Marině fotku, aniž by cokoli řekl. Velitelka místní policie se dívala na Sandřinu hlavu. Musela být krásná, i když mrtvolný chlad a utržené rány hodně krásy skryly. Marina se snažila chvíli hledat, ale neviděla nic konkrétního, nového, čeho by si měla všimnout.

„Nechápu...“

„Vlasy,“ navedl ji Hank.

Marina se soustředila na vlasy. Nechtěla být za pitomou, a tak se koncentrovala na jejich barvu, podle všeho přírodní, ale nic divného na ní neshledala. Zkusila ve vlasech najít něco nepatřičného, ale ani tentokrát nic neobjevila. Zaměřila se na jejich délku.

„Ona má jeden pramen kratší, zastřížený!“ vyhrkla náhle.

„Přesně tak.“

„Ale co to znamená?“ zeptala se.

„To znamená, že tu máme člověka, který si bere trofeje. Ale nepředpokládám, že je to zastřížené nůžkami. Odřízl je nožem. Stejným nejspíš oběť zabil. Pokud to samozřejmě byl nůž. Soudní lékař přehlédl vlasy a ani neurčil, jakou vražednou zbraň vrah konkrétně použil.“ Hank se podíval do zprávy. „Tady to je. Ostrý předmět. Podle všeho velmi ostrý. Mohl použít břitvu.“

Marina zopakovala silné odkašlání, jehož si Hank prve nevšiml.

„Ano?“ zarazil se.

„Můžu s vámi mluvit otevřeně?“

„Samozřejmě. Jinak bude naše spolupráce nesmyslná.“

„Víte, co se stalo?“

Hank nasadil chápavý výraz. „Došlo k vraždě.“

Marina si povzdechla. S takovým člověkem musí mluvit jinak, přímo. „Ale chápete, že obětí je vaše žena? Žena, s kterou jste byl právě na svatební cestě?“

Detektiv se ani neodmlčel, když odpovídal: „Já nejsem typ člověka, který by si neuvědomoval zásadní skutečnosti.“

„Dobře,“ vyvalila Marina lehce oči. Měla pocit, že mluví sice s inteligentním, ale zároveň omezeným mužem. „Takový čin má na člověka většinou velmi silný emotivní vliv. Nezlobte se na mě, ale vy jste jako z kamene! Fotky si prohlížíte jako obrázky v časopise, nic to s vámi nedělá. A to jsou fotky osoby, kterou byste měl milovat! Navíc s vámi mám spolupracovat na vyšetřování. Tohle prostě není ani trochu standardní!“

Marina se odmlčela a Hank se podrbl na hlavě, aby našel trochu času pro správnou formulaci následujících slov: „Marino, tohle není standardní, ale já nejsem standardní policista. Říkali vám o mně něco, když jste komunikovala se Státy?“

„Říkali, že jste odborník. Vlastně asi nejlepší detektiv, kterého mají.“

„Nic víc neřekli?“

„Ne.“

„Dobře. Jste věřící?“

„A-ano,“ zakoktala se velitelka, protože otázku nečekala.

„Ptám se, abychom se ve mně nebabrali dlouho. Mám dedukční schopnosti, které jsou vyvinutější než u jiných lidí. Neznáme se, ale dovedu o vás říct tolik, jako kdybych vás znal dlouho. Vlasy nosíte svázané, protože si uvědomujete, že vypadáte přísněji, což mezi chlapy potřebujete. Nejste zde proto, že byste chtěla, ale dostala jste místo na ostrově za trest. Pistoli sice nosíte, ale podle toho, jak se vám pohybuje na opasku, bude prázdná, nebo skoro prázdná. Vaše převelení sem má něco společného s tím, že jste někoho ve službě usmrtila. Nechtěli se vás zbavit, protože jste dobrá, ale museli vás uklidit, abyste nezůstávala na očích těm nahoře. Muselo v tom být něco politického. Jste pedantská, nejvíc na sebe, proto na vás oblečení vždy vypadá dobře. Uvědomujete si svou nadváhu, snažíte se s tím něco dělat, ale kil se nezabavujete, i když svaly vám rostou. Být vámi, zajdu si s tím k doktorovi, protože to nebude problém s jídlem, ale se špatným metabolismem. Jizva na vaší ruce—“

„Dobrá, dobrá!“ zarazila detektiva, který ji vyvedl z míry natolik, že byla až nyní schopná reagovat. „To stačilo. Stačilo! Myslím, že rozumím... rozumím, kam míříte.“

„Promiňte, nechal jsem se unést, ale to je ta druhá stránka mé osobnosti. Jelikož jste věřící, berte to tak, že na jednu stranu mi bůh hodně nadělil, ale na druhou stranu zase ubral. Jsem emocionálně labilní. To je důvod, proč se chovám, jak se chovám, a proč jsem schopný i přes tak silnou ztrátu řešit případ.“

„Vy jste...“ zavrtěla Marina hlavou, ale nechala větu nedokončenou.

Hank dokončil za ni: „Jsem divný. Nejste první, kdo si to myslí, a nebudete poslední. Ale věřte mi, že

v pátrání jsem dobrý a budu schopen vám pomoci případ vyřešit.“

„Tak jednoduché to nebude.“

„Já vím, nemám představu o tom, kdo ji zabil. Ne v tuhle chvíli, a to jsem ji znal nejlépe. Ale snažím se vám říct, že společně to zvládneme.“

Marina si Hanka pátravě přeměřovala, zvažovala, co ještě říct. Nakonec to vzdala. „Takže mi chcete tvrdit, že jste schopný řešit případ bez toho, aby na vás měl čin jakýkoli dopad, myslím emocionální dopad?“

„Ano.“

„Jste robot?“ zeptala se bez náznaku úsměvu.

„Říkali mi i horšími jmény.“

* * *

Recepce rozhodně nezela prázdnotou, protože před nimi přiletělo letadlo s hromadou cestujících z Evropy. Hank a Sandra se nikam nehnali a počkali, až se situace uklidní. Zase tak moc na pokoj nechvátali, i když si Sandra už plánovala, co udělá jako první. Před chvílí Hankovi, jakoby nic, vsunula své kalhotky do kapsy. Jen překvapeně pozvedl obočí.

Kufry stály kus od nich. Fronta se zkracovala pozvolna. Na recepci byli čtyři lidé, všichni v tmavě modrém, tři mladí muži a jedna žena s bohatými vlasy, staženými čelenkou dozadu. Díky jejich pevnosti to vypadalo, že jí na hlavě stojí malá otep tmavé slámy.

„Tady už to vypadá civilizovaněji, ne?“ nadhodil Hank, zatímco sledoval pár, který se tak moc těšil na dovolenou, že se hádal už ve frontě. Podle toho, co detektiv přes hluk v lobby zaslechl, jemu vadilo, že je tu takové horko, jí zase, že musejí na recepci dlouho čekat.

„Civilizovaněji?“ zopakovala Sandra. „Asi jo, ale nepřijde ti to takový zvláštní?“

„Že uprostřed ničeho najednou stojí hotel obehnaný velkou zdí?“

„Jo. Přijde mi to jako přetvářka. Prostě vzali kousek země, kterež vypadal dobře, hlavně, aby byl u moře, postavili luxusní hotel a nechali místní, aby tu pracovali, ale přitom za hradbama tohohle hotelu jsou akorát chudáci, co žijou v chýších.“

„Plánuješ se vydat na misi a pomáhat jim?“

„Jen si ze mě dělej srandu, ale je to smutný.“

„Procházela ses někdy Bronxem a pak přešla na Manhattan?“

„No jo, ale to je něco jinýho. Tam je to... město. A tady je to...“

„Zas tak moc jiné to není, jen u nás i chudáci mají domy, které vypadají celkem dobře. Tady holt stačí plech. Ale v podstatě je to stejné. I v New Yorku se spokojí s tím, že Manhattan je jen pro vyvolené a další části města pro chudé. Kontrasty vedle sebe dovedou žít, většinou. Máš ale pravdu v tom, že i v Bronxu snáz narazíš na práci než tady na ostrově. Největší zaměstnanost bude v hotelech, jako je ten náš.“

„Tak snad jim alespoň dobře platí.“

„Ani ne.“

„Jak to... ale to je jedno. Kolik tady platí?“

„Zaměstnanec, který umí jazyky a pracuje s počítačem, dostane za rok asi pětinu toho, co člověk na recepci v New Yorku.“

„To si moc nevydělají.“

„Navíc bydlení, myslím takové, na jaké jsme zvyklí, tady stojí zhruba tolik, kolik je měsíční příjem těch nejlépe placených.“

„To je dost na hovno.“

„Ano,“ souhlasil Hank. „Proto jsou chýše, co jsme viděli, mnohdy domovem i lidí, které tady v hotelu budeme potkávat v uniformách.“

Sandra se odmlčela a rozhlédla se po lobby. Hledala zaměstnance hotelu, kteří kmitali kolem, ať už jako uklízečky nebo číšníci, případně zastávali správcovské profese a vydělali si za rok to, co měl Hank za dva měsíce, nejdéle. Ona za čtyři.

„Tos neměl říkat,“ špitla.

„Proč ne?“

„Teď mi jich bude líto a budu jim chtít dávat větší dýška.“

„V New Yorku budeš dávat menší a ono se to srovná.“

Usmála se a chtěla něco říct, ale její slova utnul výkřik nespokojeného muže na recepci. Během rozhovoru se fronta zkrátila. Pohnuli se kupředu a lépe slyšeli agresivního turistu, jak si vylévá zlost na recepční, jež se dál usmívala.

„My jsme si objednali pokoj s výhledem na moře!“ hudroval nespokojený návštěvník. „Tohle byl náš požadavek a neslevím z něj!“

Recepční mluvila příliš tiše, než aby jí Hank rozuměl.

„Já ale nechci pokoj s výhledem do zahrady! Objednávali jsme si moře!“

„Oceán,“ utrousil Hank, ale vztekloun ho nemohl slyšet.

Sandra se zasmála.

Recepční dál něco úslužně pronášela.

„Jak nemůžeš nic udělat?!“ Manželka se řvouna snažila mírnit, ale zatahání za rukáv si vůbec nevšiml. „Já chci svůj pokoj s výhledem na moře, jasný?!“ Všichni lidé, návštěvníci i personál, se na scénku dívali, ať už jako na prvek, který jim kazí den, anebo jako na komedii, která jim den vylepší.

Sandra si povzdechla. „Stojíme tolik o výhled na moře?“

Hank se jenom usmál a udělal několik kroků dopředu. Portugalsky mluvil přímo k recepční: „Jak náročné by bylo, abyste nám vyměnila pokoje? My si vezmeme výhled do zahrady a tady pánovi byste dala náš pokoj s výhledem na oceán?“

Vztekloun se ve svém malé výšce napřímil už ve chvíli, kdy si uvědomil, že se ho někdo snaží předběhnout. Portugalsky nerozuměl, ale zároveň si uvědomil, že člověk, který ho předbíhá, vrhá nesmírně robustní stín a že jeho pěsti jsou velké jako dětská hlava. I když měl na jazyku pořádnou urážku, nakonec si ji nechal pro sebe, protože jsou přece jen hranice, za něž nemá smysl chodit, pokud člověk nechce krváčet.

Recepční se na Hanka dívala nejistě, jako by se jí zdál. Nakonec řekla, že to velký problém nebude a že mohou pokoje vyměnit. S Hankem mluvila portugalsky, ale urvanému hostu již tlumočila návrh v jeho rodném jazyce.

„No vidíš, že to jde!“ řekl rázně, aniž by se z jeho hlasu vztek vytratil. Otočil se na Hanka a dodal: „Tady to máte! Ženský jsou k ničemu, musí se do toho vložit chlapi, aby se to pohnulo.“ Ještě se lehce pohrdlivě podíval na Sandru, ubožejší plémě, aby se pak věnoval muži, jenž se mu jal na ruku připevňovat náramek, který značil, že host má stravu all inclusive. Jenže než se mladý černocho stačil turistovy ruky dotknout, ten ucuknul a dal jasně najevo, že je schopen si pitomý náramek nandat sám. Mladý černocho se jen usmál.

„Kdo to řekl?“

„A co přesně?“ zeptal se Hank Sandry.

„Peklo jsou druzí lidé, nebo tak nějak.“

„Jean Paul Sartre.“

„Jo, to byl on. Jeden by řekl, že to byl zapšklej pesimista, ale když se člověk mezi lidma trochu víc pohybuje, hlavně v davu, řekne si, že ten Francouz měl pravdu.“

Hank se pousmál a díval se, jak nepříjemný muž i se svou tichou ženou odchází. Ještě na Hanka mrkl, aby dal najevo, že oni jsou ze stejného těsta, protože jsou chlapi. Detektiv to přešel bez reakce nejen proto, že už se musel věnovat recepční.

Mladá žena za pultem dbala na svoje vzezření, ale Hank si hned všiml, že její nehty nejsou dokonalé a že bude – nejspíš ve druhém zaměstnání – pracovat manuálně. Ano, tohle bude jedna z obyvatelk chudinské čtvrti. Přesto jí uniforma skvěle padla. Místo toho, aby novomanžele přivítala, řekla: „Děkuji.“

* * *

„Klitoris s částí stydkých pysků,“ zopakoval si Hank pro sebe. „Její přirození bylo sice ožrané rybami, ale patolog dokázal rozeznat řez, kterým byla část pohlavních orgánů odstraněna.“

„Co to znamená?“

„Že tu máme vraha, který si bere specifickou trofej.“

„Proč ale poštěváček a vlasy?“

Hank se na chvíli zamyslel. „Jednu odpověď bych měl.“

„Z toho, jak to říkáte, začínám mít pocit, že se mi nebude líbit.“

„Ne, asi ne. Oběť byla vyholená.“

„To je pravda.“ Ještě než Hank pronesl něco dalšího, uvědomila si, kam tím míří. „Vy chcete říct, že si vzal kus jejích vlasů jako náhradu za ochlupení?“

„Ano, nabízí se to jako logická varianta.“

„Logická?! Ale... proč?“ rozhodila rukama Marina v naprostém nepochopení a rezignaci na to, že je kdokoli něčeho takového schopen.

„Představte si vraha jako sběratele. Vražda je pro něj naplněním potřeby. V tomhle případě potřebuje ukojit chtíč, což je splněno znásilněním, ale on nechce jednorázové naplnění. Chce mít památku, že se to skutečně stalo.“

„Tak ať si udělá fotku!“

„Fotografie nestačí. Potřebuje něco hmatatelného.“

„A co udělá s poštváčkem?“

„Vystaví si ho. Vystaví si ho spolu s ochlupením. Naaranžuje si torzo vagíny.“

„Takže má doma herbář plný klitorisů?“

„Ano, to je moje domněnka.“

„Opravdu se mi snažíte říct, že se na náš ostrov, kde je mimochodem mottem *No stress*, dostal nedopadený sériový vrah?“

„Vypadá to tak.“

„Z jakého důvodu by si vybral Boa Vistu?“

Hank zavrtěl hlavou. „On nepřišel na ostrov, aby tu vraždil, on sem přijel na dovolenou. Ale došlo k něčemu, co ho vyprovokovalo. Něco spustilo jeho potřebu vraždit. Pokud zjistíme, co to bylo, máme o krok blíž k dopadení.“

Marina se musela opřít o zídku. Chvíli se dívala na vzdouvající se moře, až nakonec pomalu řekla: „Tohle není případ, na kterém bych někdy dělala. Není to případ, na kterém bych dělat chtěla!“

„To chápu.“

„A vy jste ten nejdivnější kolega, jakého jsem kdy měla.“

„Nepochybně.“

„Můžu se na něco zeptat?“

„Jistě.“

„Co uděláte, pokud ho dopadnete?“

„Co bych měl udělat?“

„Ten člověk zabil a... znesvětil vaši ženu. Nebudete se chtít pomstít?“

Hank se pousmál a Marina nevěděla, co přesně si myslet. „Mně nejde o pomstu, mně jde o to, abych rozlouskl případ.“

„Vy jste vážně... podivín.“

„Zvyknete si, pokud budete mít dost času. Co teď?“

„Teď?“

„Jak budeme postupovat ve vyšetřování?“ upřesnil, když viděl Marinino zmatení.

„Aha, jsem vlastně pořád velitelka, co?“

Hank jenom přikývl a podal Marině již nezajímavou složku.

„Půjdeme vyslýchat. Mám seznam lidí, kteří podle vás byli na místě těsně předtím, než vaše... než oběť zmizela.“

„Dobře, zatím nic lepšího nemáme. Chci, abyste je vyslychala sama.“

„Proč sama?“ nerozuměla.

„Potřebuji vědět, jak budou reagovat na vás. Mě mohli vidět jako turistu, mohou vědět, že jsem manžel oběti. Tohle by zkreslilo výpovědi, které budou i tak nepřesné.“

„Dobře.“

„Můžu vaše výsledky sledovat?“

„Samozřejmě.“

„Výborně. Kde?“

* * *

Hank si nemohl pomoci: ve společnosti hned každého analyzoval. Nejen vyslychané svědky na místě činu, ale i turisty relaxující na lehátku u bazénu (pravda, až na několik věčných nespokojenců, kteří si ani takový odpočinek nedokázali užít). Ale právě tehdy se Hankovi

dařilo rozebírat jejich povahy snáže, protože především ve chvílích klidu bývají všichni přirození. Lidé si to neuvědomují, ale když se nehlídají, když si myslí, že je nikdo nepozoruje, jsou nevědomky schopni dělat to, co je definuje. Třeba mladík, který ležel jen kousek vedle. Nepřišel si k bazénu číst, i když měl knihu otevřenou. Přes její okraj se díval na mladé ženy v malých zaříznutých bikinách s v podstatě holými zadky. Díky portugalským genům byly zadnice vskutku výstavní.

Naproti mladíkovi ležela starší, menší žena, hodně přes padesát, s pěknou postavou. Dobře o sebe pečovala. Očividně přiletěla sama a nikoli jen proto, aby se slunila. Pod slunečními brýlemi oči těkaly, což Hank poznával jen z jemných pohybů hlavy, lehkých škubnutí, opakujících se v nepravidelných intervalech. Přijela za sexem a hledala muže, nejspíš zajička, který by byl schopen naplnit její potřeby.

Muž kousek dál přijel na nechtěnou dovolenou, a tak jen ležel a nelibě se na každého díval.

Animátorky poskakovaly kolem, snažily se rozproudit život v lidech, kteří se nechtěli přidat, kteří jen toužili po tom, aby si jich nikdo nevšímal.

Hank viděl jejich slabiny.

Muž napadal na jednu nohu.

Žena musela mít velký klobouk a dlouhý rukáv, protože jinak by se spálila.

Tloušťík poněkolkáté mířil k baru pro jídlo. Něco snědl na místě, aby ho manželka neviděla.

Barman přidával vodu do už tak dost ředěných džusů.

Sandra zatím sledovala, jak se mezi lidmi sem tam mihla kočka. Potulovalo se jich v areálu velké množství. Všimli si cedulí, na nichž stálo, že kočky se nemají krmit, že dostávají dost jídla. Sandra si to nemyslela, protože malé šelmy vypadaly pohublé, ale nehodlala

narušovat místní zvyklosti. A navíc nenarazila na žádnou skutečně vychrtlou kočku. Párkrát se pokusila nějakou chytit, ale nenechaly se.

„Je tady dost lidí, co?“ konstatovala, když si všimla, jak se Hank dívá kolem.

Něco zamručel. Nezajímalo ho, že je tu hodně lidí, s tím se dalo počítat, ostrov se stával oblíbeným letoviskem, on sledoval, jak lidé jednají, co dělají.

„Tady nejsou vrazi,“ navázala Sandra, když si uvědomila, že Hank není tichý proto, že by mu vadilo množství lidí.

„Všude jsou vrazi,“ pronesl bez emocí.

„Všude?“

Zamyslel se a nakonec slova přehodnotil: „Všude jsou nebezpeční lidé.“

„To proto, jak říkali, že nemáme v noci opouštět pozemek hotelu?“

„Ne,“ zavrtěl Hank hlavou. „Místních bych se nebál.“

„A čeho by ses bál?“

Otočil se na novomanželku a usmál se. „Nikoho. Prostě si jen nemůžu pomoci. Sledovat detaily je moje přirozenost.“

„A na co jsi přišel?“

„Kdybys chtěla, je tu spousta chlapů, kteří by s tebou šli bez přemlouvání.“

„Cha, tak tohle mi došlo i bez tvý dedukce,“ vyprskla pobaveně a smyslně si pohladila křivku těla, ještě stále pevná ňadra skrytá v horním dílu plavek a ploché břicho.

Hank našpulil rty. „Uděláš to ještě jednou a budeme se muset vrátit na pokoj.“

Sandra se prudce přetočila na lehátku, aby si sedla a mířila pohledem směrem ke svému manželovi.

Ztratila rovnováhu, kterou se snažila znovu získat tím, že pravou rukou vystřelila vzhůru. Pohyb vylekal připlešatělého muže, jenž procházel kolem s koktejly v rukou. Jeden koktejl pro sebe, druhý nejspíš pro drahou polovičku. Plastové kelímky s nápoji sice neletěly do vzduchu, ale jejich obsah se rozstříkl všude kolem. Několik kapek dopadlo Sandře na nohy.

„Co kurva děláš, ty krávo!“ uslyšela ve své mateřštině. Menší muž stál nad jejím lehátkem a ruce se mu třásl. Skoro to vypadalo, že má co dělat, aby se udržel a nechrstl zbylý obsah Sandře do obličeje. Než stačil cokoli udělat, padl na něj stín. Muž se podíval na zdroj zatmění. I při své velikosti se Hank dostal na nohy mrštně jako kočka. Nebo spíš jako tygr.

Mužík polkl, ale rukama dál pevně svíral kelímky, zbytky pití vytékaly ven.

„Moje manželka vám nechtěla způsobit potíže a jsem si jistý, že vám ráda skočí pro nové nápoje, když řeknete, co jste měl.“

Muž chvíli nereagoval, ale pak sklopil hlavu a řekl, že dvě piña colady, jednu s alkoholem a druhou bez. Sandra nelenila a odběhla k baru.

„Až se moje žena vrátí,“ pokračoval Hank, když byla z doslechu, „tak se omluvíte za to, jak jste ji nazval.“

Muž se vzdorně napřímil.

Hank se k němu naklonil, aby slova slyšel skutečně jen plešoun: „A pokud to neuděláte, anebo vás tady ještě uslyším na někoho hulákat, rozstříkne se vzduchem krev.“

Muž znovu jen polkl. Když se Sandra vrátila s nápoji, omluvil se a odkráčel jako spráskaný pes.

„Cos mu řekl?“ zeptala se a dívala se za odcházejícím.

„Že mu ublížím, jestli ti ještě jednou něco takového řekne.“

Sandra pokývala hlavou. „Jo, vypadá, že tomu věřil. No, ale pověz,“ obrátila se na manžela, „jaká je pravděpodobnost, že narazíš hned na dva pitomce během takový chvíly?“

„Očividně dost velká.“

Sandra si lehla zpátky na lehátko. „Jsem nám taky něco mohla přinést.“

„Dojdu tam. Co by sis dala?“

„Vlastně taky piña coladu.“

„Alkoholickou?“

„Ne, zatím ne.“

Ještě než Hank odešel, pohládila ho po noze a stáhla si ho k sobě, aby ho políbila. „Děkuju. Ale nebojíš se, že by ti to ten parchant chtěl vrátit?“

„Tenhle?“ pohodil Hank hlavou směrem k muži, jenž se už rozvaloval na lehátko. „Ne, ten se na mě bude jen mračit.“

* * *

Marina a Hank odjeli ve služebním voze na stanici v hlavním a největším městě ostrova. Hankovi připadalo Sal Rei velké jako nejmenší newyorská čtvrť. A méně zalidněné. Svědci byli přivezeni již dříve. Čekali, až se velitelka ujme výslechu. Hank seděl sám v místnosti, kde měl připravenou televizi, na níž běžel přenos z výslechové místnosti. Rozlišení televize Hankovi dovoľovalo rozeznávat detaily obličeje. Tvář starší ženy, která byla v letovisku o něco déle než on. Její kůže nesla nánosy tmavě hnědé. Ne, Hank se opravil, možná na ostrově vůbec není tak dlouho. Takhle pravidelné opálení docílila jeho majitelka jinak. Celoročně a pravidelně chodí do solária. A používá mejkap na zakrytí nedokonalostí stárnoucí kůže. Hank ji odhadoval na šedesát pět

let, ač se snažila vypadat lépe. Odložila si na stůl klobouček a ovívala se kapesníčkem. Nemusela, stanice byla klimatizována. Potřebovala však zachovat obraz ubohé, horkem trpící ženy a splnit svou úlohu v tomhle divadle. Proč by ne, když je jednou z důležitých účinkujících. Trochu nejistě těkala pohledem. Snažila se vypadat velmi dobře – dokonale padnoucí šaty i v jejím věku, čisté, lehké, pevný účes. Dala na pozlátko, ale uvnitř ji sžírala nejistota. Stačilo by jen málo a rozhodilo by ji to. Ale ona se držela. Zvyklá být tou silnou. Alespoň na první pohled. Na první pohled muselo vše vypadat v pořádku. A dál? Hank nevěděl. Prostě už nic víc neviděl. Nebylo to málo? Neviděl by jindy víc? Nakrabil čelo. Nakonec si založil ruce, opřel se do židle a upřeně sledoval obrazovku.

Vstoupila Marina a položila před ženu sklenici s vodou. Svědkyně se napila, nepoděkovala.

„Můžeme začít?“ zeptala se Marina mimo obraz.

Svědkyně přikývla.

„Jaké je vaše jméno?“

„Eugenia Boney-Vargas.“

„Paní Vargas–“

„Boney-Vargas.“

„Paní Boney-Vargas, jste údajně jednou z posledních osob, které viděly oběť živou.“ Marina svědkyni podávala několik fotek. Ta si je nevzala. Počkala, až je Marina položí na stůl. Na fotografiích Sandra ještě neměla podríznuté hrdlo a znesvěcené přirození. Svědkyně sebrala snímky a dívala se na ně. Hank sledoval pouze její obličej, který se až příliš zajímal o tvář na obrázcích. Hank věděl, že Sandru pozná i poslepu. Její podobiznu viděla mnohokrát, stejně jako ostatní lidé v hotelu.

„Bohužel jsem zesnulou neznala. V tom množství lidí se člověk s nikým nespřátelí.“ Snímky odložila na stůl.

„Ale viděla jste ji krátce předtím, než byla unesena.“

„Ano,“ povzdechla si svědkyně a pietně sklopila hlavu.

„Mohla byste popsat, co jste ten večer dělala?“

„Samozřejmě jsem se s manželem chystala na večeři. Bylo skoro sedm hodin.“

„Jste si časem jistá?“

„Ovšem!“ ohradila se svědkyně. „Večeře začínají v sedm hodin, a pokud chcete dostat to nejlepší, musíte přijít mezi prvními.“ Hank si v hlavě poznamenal, že paní Boney-Vargas bude věci vidět svým vlastním pohledem. V sedm hodin není lepší jídlo, jen jsou hrnce plné.

„Dobře, děkuji,“ chlácholila ji Marina. „Jak probíhal váš večer?“

„S manželem jsme se převlékli do vhodnějšího oděvu. Naštěstí netrvají na tom, aby se dodržovalo nošení dlouhých kalhot, protože jinak by se manžel uvařil. Bylo velmi horko.“

„Nepršelo ten večer?“

Svědkyně se zarazila. „Ano, krátce, ale déšť tu vzduch moc neochladí.“

„Ne, to skutečně ne. Prosím pokračujte.“

„Šli jsme kolem bazénů, byla tma, a viděla jsem několik lidí.“

„Dovedete nějaké popsat?“

„Všechny určitě ne.“

„Zaujal vás někdo?“

„Ano, všimla jsem si mladého páru. On byl velmi vysoký, ona seděla na lehátku. Vypadali, že se loučí, a on pak skutečně odešel.“

„A to byla...“

„Ano, to byla oběť. Tedy ta mladá žena,“ ukázala na fotografii na stole.

„Proč jste si jí všimla? Co vás na ní zaujalo?“

„Víte, měla na sobě jednoduché bílé šaty. Nic složitějšího, prostě vzdušné, příjemné na nošení. A to mě pobavilo. Já podobné, možná dokonce ty samé, mám také sbalené.“ Svědkyně se usmála. Hank si její slova pro sebe potvrdil. Sandra skutečně měla jednoduché bílé šaty. Provokativně si pod ně nevezala kalhotky, protože předtím dráždila Hanka na pláži, když se na procházce předkláněla pro mušle a korály.

„Muž, který s ní v tu chvíli byl, tedy odešel?“

„Ano, odešel.“

„Jak byste ho popsala?“

„Jak jsem říkala. Vysoký, velmi vysoký. A silný. Jako kulturista. Připadal mi jako chodící skříň.“

„Dobře.“

„Je podezřelý?“

„Ne, prozatím ne. Tento muž byl její manžel.“

„I manžel může být podezřelý.“

Marina si odkašlala. V duchu tuhle možnost vyloučila, i když výsledky DNA stále neměla. Nahlas však řekla: „Jistě, v tuhle chvíli nemůžeme vyloučit žádnou možnost.“

„Četla jsem, že velká část zločinů je spáchána blízkými lidmi. Strašné, ale je to tak.“

Marina si odkašlala důrazněji. „Prosím, zpátky k událostem toho večera. Promluvila jste s obětí nebo s jejím manželem?“

„Ne. On kolem nás prošel. Byl velký. Takoví muži mě zastrašují. Držím si je od těla.“

„Takže jste s ním nepromluvila?“

„Nepromluvila.“ Svědkyně vytáhla kapesník, kterým si otírala suché oči.

„Jak se chovala paní Giorgio? Co dělala?“

„Když jsme kolem ní procházeli, pouze ležela na lehátku a dívala se do nebe.“ Ano, tomu by Hank věřil. Předtím si říkali, že je nebe nádherně hvězdnaté a že se blíží úplněk. Došlo k němu druhý den.

„Pouze ležela? Nechovala se nějak... dejme tomu podezřele?“

„Ne, skutečně jen ležela.“

„Dobře. Vy jste prošli kolem. Stalo se ještě něco, co byste nám mohla říct?“

„Prošli jsme kolem... kolem paní Giorgio. Manžel ji nejspíš ani neviděl. Měl něco s botami, pořád se zastavoval a srovnával si je. A právě proto jsem si mohla všimnout ještě jedné věci.“

„Jaké?“

„Zastavil se, trochu děle, a já se rozhlédla. Paní Giorgio už nebyla sama. Seděla na lehátku, už neležela. Někdo s ní mluvil.“

„Muž, nebo žena?“

„Muž.“

„Dobře mohla byste ho víc popsat?“

„Víte, když jsem se na toho člověka poprvé podívala, hned mě napadlo, že to je jeden z těch, kteří se mezi námi pohybují během dne.“

„Myslíte zaměstnance hotelu?“

„Ano, ale myslím ty, jak vám neustále něco nutí, chtějí s vámi něco dělat.“

„Animátoři,“ odušila Marina.

„Ano, to slovo si nedovedu zapamatovat.“

„V jaké pozici k vám byl dotyčný? Zády, bokem, čelem?“

„Spíše bokem, do obličeje jsem mu pořádně neviděla.“